

INHOUD

13	PROLOOG: HET BEGIN
39	MET VADER OP DE MOTOR
61	DE MAGIE VAN DE GIRO
95	STRAATINTERVIEW
113	DE TOEKOMST VAN DE WIELERSPORT
141	DE BAAN ALS SCHOLING
159	OLYMPISCHE SPELEN
177	DE RISICO'S VAN HET VAK
195	DE DRIE MONUMENTEN
213	HET LIJDEN VAN DE RENNER
229	KOERS OP DE BRT
247	JONGE WOLVEN: REMCO & CO
271	NIEUWE GODEN: MATHIEU & WOUT

WOORD VOORAF

Renaat Schotte is een wieljournalist van de jonge generatie.

Dacht ik tot gisteren.

Nu blijkt dat die gast al in de 50 is en ruim lang genoeg meedraait om een boek te schrijven!

Voor mij was het een schok.

Renaat Schotte is namelijk overleden op zaterdag 9 september 1995 in Salamanca, dood aangetroffen in een huurauto.

Hij was 27.

Ik heb het zelf gezien, zeg dus niet dat het niet waar is.

Dat ging zo. José De Cauwer en ik gingen geheel volgens de afspraak Renaat Schotte ophalen bij de luchthaven van Salamanca. José en ik verbleven al een dag of tien in Spanje: hij was chauffeur en co-commentator, ik bijrijder, gps en hoofdcommentator. De Ronde van Spanje was op zaterdag 2 september begonnen in Zaragoza. We werkten voor de betaalzender SuperSport, van FilmNet, waar mijn vriend Wouter Vandenhoute, een Anderlechtssupporter weliswaar, mij voor het eerst aan José De Cauwer gekoppeld had. Blind getrouwd dus, ik kende José alleen als Raleigh-knecht.

We kregen versterking: Renaat Schotte.

Hij was op de afspraak, de snotneus. Uiteraard moest hij achteraan plaatsnemen. José en ik begonnen Renaat te bestoken met geestig bedoelde beledigingen. Geen reactie. We lieten de geestige bedoelingen achterwege. Nog steeds geen reactie. Ik keek achterom.

Ik riep: "José, stop, stop, stop, hij is dood!" José zette de huurauto aan de kant. We stapten uit. We maakten het achterportier open, aan de kant van het lijk. De afgestorvene viel onze kant op. De ogen van Renaat stonden voor meer dan de helft open en die ogen keken naar de eeuwigheid. Ook zijn mond stond open, en ik herinner het me niet

helemaal goed, maar ik denk dat de eerste vliegen al boven het gat cirkelden. Misschien hebben ze al eitjes gelegd, dacht ik.

In de Ronde van Spanje kreeg elke volger in die tijd een netjes uitgeschreven spoedcursus EHBO. In het Spaans. José had de eerste bladzijde gelezen, ik de tweede. Van 50. Er stond iets van ‘*cabeza de carrera*’ – misschien was het geen EHBO-cursus maar gewoon het koersreglement – hoe dan ook, wij hadden begrepen dat we op het hoofd van de overledene moesten kloppen. Dat deden we enthousiast.

Renaat Schotte, een West-Vlaming, 27 jaar jong, werd wakker.

Bleek dat meneer weinig geslapen had en daardoor na het instappen in de huurauto onverwijd ingedommeld was. Van onze beledigingen had hij niks gehoord, zelfs niet van de geestig bedoelde. Waarvan was hij dan in godsnaam gestorven? We stonden op het punt mond-op-mondbeademing toe te passen! José ging dat doen. Had ik al snel beslist. Ik zou wel de hartmassage uitvoeren.

En dan volgt nu de onthutsende verklaring van Renaat Schotte: hij slaapt altijd met de ogen open! De open mond, dat hangt af van de omstandigheden. Wij wisten van niks, José en ik! Dat had Wouter Vandenhoute ons toch wel vooraf mogen meedelen. Wat voor iets had hij ons nu opgestuurd?

Pas na het lezen van het boek dat u in handen heeft, is mijn frank gevallen. Renaat Schotte leeft met de ogen en de mond open. Dat zal wel vaker gezegd worden over tv-journalisten, als ze het al niet over zichzelf zeggen, maar bij Renaat staat de mond ook open als hij niet spreekt. Van verwondering. Van kinderlijke verwondering. Hij draait al een kwarteeuw mee en hij is nog altijd 27. Of 12, dat kan ook.

Alles is altijd nieuw voor Renaat Schotte, al heeft hij het al 25 keer meegemaakt. Hij heeft tonnen ervaring, maar hij wentelt zich er niet in, hij gebruikt gedoseerd wat hij beleefd heeft. Beleefd, doorgaans. Maar soms ontploft hij. Het zijn heerlijke momenten. Hij kan zich opwinden over iets waarvan iemand met zijn ervaring rustig denkt: allemaal meegemaakt. Maar voor Renaat Schotte lijkt het elke keer

weer de eerste keer. Een Franse interviewer snoept hem Alaphilippe af: Renaat explodeert en legt uit dat het altijd hetzelfde is met de Fransen.

En dat hij het dus al vaak meegemaakt heeft.

Duimen en vingers, vingers en duimen.

Dat soort anekdotes zal u vaak tegenkomen in dit boek, maar het gaat Renaat Schotte niet om Renaat Schotte, het gaat om wat die anekdote betekent voor het wielrennen, voor de kijker, de lezer, die rijkelijk een blik kan werpen achter de schermen van de prachtige sport die hij vooral van tv kent.

Dit boek gaat niet over Renaat Schotte, het gaat over het wielrennen van gisteren, vandaag, morgen én overmorgen.

Hij is tenslotte al 51.

Mark Uytterhoeven

PROLOOG:
HET BEGIN

Het is vrijdag 27 juli 1973. Aan de hand van zijn mama wacht een jongetje van vijf bij Chalet Reynard op zijn papa. Dat jongetje ben ik. Op de mythische plek ligt die zomerdag de streep van de wielertoeristentocht Brugge-Mont Ventoux. Een in West-Vlaanderen en omstreken legendarische onderneming. De streep van de race voor vrijetijdsrenners ligt aan Chalet Reynard. De weg naar de top is onbruikbaar door wegenwerken. Aan Chalet Reynard wordt mijn vader tweede op twee en een halve minuut van een streekgenoot.

Een donderdag in 2016. Het is 'quatorze juillet'. Met een microfoon in de hand wacht een reporter van 48 bij Chalet Reynard op de koers. Die verslaggever ben ik. Op de mythische plek ligt de streep van de ingekorte Touretappe naar de Mont Ventoux. Een in Frankrijk en omstreken legendarische onderneming. De weg naar de top is onbruikbaar door weersomstandigheden. Hogerop waaien onberekenbare en levensgevaarlijke rukwinden. De Vlaming Thomas De Gendt boekt een straffe stuntzege, voor zowaar een andere Belg, Serge Pauwels.

De parallel is toeval, natuurlijk. Of misschien net niet. En zeker relatief. Maar wel belangrijk voor mij. Mensen vragen me vaak hoe ik wielersjournalist geworden ben. Meer dan waarschijnlijk door een opeenvolging van toevallige feiten en gebeurtenissen: dat mijn vader als maker van de finishfoto me als kind vaak in de auto van de jury duwde; dat hij een bezeten wielertoerist was; dat jonge renners als Johnny Blomme zich in de badkamer bij ons thuis kwamen wassen bij de jaarlijkse kermiskoers in Loppem; dat mijn eerste tweewieler, gekregen van mijn lieve grootouders in de Zedelgemse Stationsstraat, een echt koersfietsje was. Allemaal koersfeiten. Mijn eerste koersherinnering is die van die julivrijdag uit 1973, toen ik als kleuter vervuld van geluk achter mijn papa huppelde op de flanken van de Mont Ventoux.

DE EERSTE STAPPEN

De eerste schooldag in de eerste Latijnse van het Gentse Sint-Barbara-college. In een nieuwe provincie, waar ik niemand kende. Ik was twaalf jaar oud en we moesten ons aan elkaar voorstellen. Hoe erg de zenuwen ook door mijn keel gierden, plots was het mijn beurt.

“En wie bent u, mijnheer?” vroeg klastitularis Luc Devoldere, de latere hoofdredacteur van *Ons Erfdeel*. “*Ik zin Renaat Schotte, ik kommen ut Loppem en da' ligt in West-Vloanderen!*” De klas lag meteen plat van het lachen.

Ik sprak op mijn twaalfde alleen maar dialect, platter dan plat. Niet verwonderlijk, want ik had net zes jaar lagere school doorlopen in Loppem, bij Brugge. Een keurige school die niets te maken had met de nabijgelegen abdijschool van Zevenkerken. En na de basisschool in Loppem werd ik naar een elitaire Oost-Vlaamse middelbare jongensschool gestuurd.

In het Gentse jezuïetencollege Sint-Barbara kwam ik terecht in een klas vol Oost-Vlamingen. Het waren allemaal dokterszonen, advocatenzonen en velen van hen spraken thuis Frans. De betere Gentse burgerij.

Zelf was ik helemaal niet van hoge stand, eigenlijk kwam ik er door een stom toeval terecht. Mijn ma wou me op internaat laten gaan. Dat zou goed zijn voor mijn ontwikkeling. Ze zou me op Don Bosco laten beginnen in Gent. Het was in kannen en kruiken, tot moeder Mauricette een oude kennis tegenkwam, een notaris uit het Gentse. “*Ge moet uw zoon niet naar Don Bosco sturen. Stuur hem naar de jezuïeten*”, zei de notaris. Mijn moeder had daar nog nooit van gehoord, maar volgde toch zijn raad op. De notaris zou het wel beter weten.

Ik kwam in het internaat aan als introverte West-Vlaming, maar de vijf dagen per week weg van huis maakten me een stuk weerbaarder. Ik moest er uit mijn schulp komen en moest mijn plan leren trekken, precies wat ik nodig had. Zonder mijn West-Vlaams te verliezen,

leerde ik er ook vrij snel algemeen Nederlands spreken, iets wat me later nog zou helpen.

Ik merkte al snel wat mijn sterktes en zwaktes waren. Ik scoorde goed voor Nederlands, Engels, Frans en Duits. Wiskunde was, zoals bij wel meer talenknobbels, een totale ramp.

Tijdens mijn hele schoolcarrière liepen mijn resultaten parallel op en neer met de grote sporttornooien. Voor sport liet ik alles vallen. 1982 was minder door het WK voetbal. In 1983 scoorde ik weer beter, want toen was er enkel het WK atletiek in Helsinki. 1984 was minder door het EK voetbal in Frankrijk, en twee jaar nadien had je de voor België legendarische wereldbeker van Mexico 86.

Als een omnivoor bekeek ik alle sport die ik op televisie kon vinden. Elk weekend in mijn jeugd draaide volledig rond sport. Dat begon op vrijdagavond met het uitpluizen van het sportaanbod op tv voor het weekend. Dat kon van alles zijn: van atletiek over darts, cricket, rugby, schaatsen en snooker naar zwemmen. Op zaterdagmorgen speelde ik zelf voetbal en op zaterdagmiddag zat ik gebeiteld voor de buis, kijkend naar hét sportprogramma van de BBC, *Grandstand*. Op het commerciële ITV – in België destijds alleen te bekijken in West-Vlaanderen – had je de tegenhanger, *Football Focus*. Jammer genoeg overlaptten de twee programma's elkaar vaak. Zappen was dan de boodschap.

In de vooravond ging ik op zaterdag naar volleybal- en basketbalwedstrijden kijken. En op mijn twaalfde volgde het ultieme cadeau, een abonnement voor Club Brugge. Vanaf dan zat ik jarenlang geijkt op 'mijn' zitje tegenover de hoofdtribune.

FOTOFINISH

Zo vaak als ik kon, ging ik in de weekends mee met mijn pa, dé fotofinishman van West-Vlaanderen, die gekend was door een groot deel van het Vlaamse wielervolk. Vader Ludo nam mij mee in zijn

bestelwagen en zo trok ik al op jonge leeftijd naar alle West-Vlaamse koersen.

Ik keek mijn ogen uit toen ik voor het eerst op profkoersen als Kuurne-Brussel-Kuurne en Harelbeke belandde. Dan parkeerden we het busje aan de finish en plaatste pa zijn fotofinishstoel op de streep. In die tijd werd de finishfoto nog analoog gemaakt. Op zijn bestelwagen had hij een metalen plaat gemonteerd. Via een ladder moest hij naar boven klimmen om daar een megacamera van Longines op te plaatsen. Die reuzencamera moest hij loodrecht op de streep zetten, en daar was hij heel precies in. Want stel dat hij de camera tien centimeter te ver naar rechts plaatste, dan lag de finish ook tien centimeter verder. Al kon niemand dat dan eigenlijk merken.

Na de aankomst moest het filmpje ontwikkeld worden, waarna mijn vader en de koerscommissaris door een speciaal kijkertje naar de film keken.

Een voor een riepen ze de rugnummers af, alsof het lottonummers waren: “zestien, drieëndertig, vierendertig, negenentwintig...” Zo werd de uitslag opgemaakt. Natuurlijk zat de ene renner vaak in het beeld voor de andere, waardoor de nummers niet zichtbaar waren en er andere trucjes toegepast werden om het resultaat toch te kunnen opmaken. Het herkennen van de truien, bijvoorbeeld. Of de hulp van de snel schrijvende commissarissen, die met een groot notablok klaarstonden aan de finish. De best getrainde onder hen noteerden wel twintig nummers.

Maar goed, daar liep ik dus best niet te veel in de weg. Daarom stopte mijn vader me tijdens de koers vaak in de auto van de Belgische wielerbond. Dan mocht ik meerijden in de koers. Verschillende keren ben ik zo in een auto gestapt met Raymond Impanis aan het stuur, de ex-renner waar de GP Impanis naar vernoemd is. Een levende legende, maar als jonge gast had ik geen flauw benul van zijn erelijst. En dus zat ik als klein jongetje achter de oud-renner, het bakkertje van Berg en een ex-winnaar van Parijs-Roubaix. Voor mij was hij gewoon Raymond.

Impanis was de vaste bestuurder van wagen BWB-1. De commissaris die de koersradio moest verzorgen zat rechts van hem. En ik zat achteraan, te luisteren en alles in me op te nemen. Ik was verlegen. Ik zei haast niets. Ik zat daar en luisterde. Pas als journalist ben ik erin geslaagd om die verlegenheid overboord te kieperen. Als kleine jongen was ik zelfs te beschaamd om nog maar te telefoneren.

Ik zweeg en luisterde naar de conversaties tussen Impanis en de koerscommissaris. Ze hadden het over dingen die niet voor publicatie vatbaar waren. Als tienjarige zat ik dus al achter de schermen in de koers.

Nog steeds heb ik goede herinneringen aan de E3-Prijs, toen nog met finish op de grote baan richting Kortrijk. Mijn vader had zijn fiets mee om zelf in afwachting van de koers een eindje te peddelen. Dan bleef ik wat in de buurt van de aankomstzone rondhangen. In Harelbeke was aan de aankomst op de hoek een café waar het altijd bomvol mensen zat. Daar heb ik vaak een colaatje gedronken. De E3-Prijs was toen nog niet zo'n grote wedstrijd als nu de E3 BinckBank Classic. Toen betaalde de organisatie nog 500.000 frank om zeker uitgezonden te worden op televisie. Maar dat vernam ik pas veel later. Die Vlaamse koerssfeer van toen in Harelbeke staat nog haarscherp in mijn geheugen gegrift.

Ik groeide dankzij mijn vader dus op in de wereld van het wielrennen. Nog voor mijn vijftiende verjaardag heb ik dan ook gezegd dat ik sportverslaggever zou worden. Maar hoe graag ik ook alle sportnieuwtjes wilde kennen, evident was dat niet in een periode zonder internet. Het *Brugsch Handelsblad*, een wekelijkse krant en de weekendeditie van *Het Nieuwsblad* waren de kranten bij ons thuis. Elke zaterdagmorgen ging ik met die kranten op de grond in de living liggen, ik las ze van A tot Z. Of de berichten nu over voetbal, koers, duiven, jubilea, gaaibolling of een kaartavond onder de kerktoren gingen, dat speelde voor mij geen rol. Die kranten waren bijbels voor mij.

PIPS

In de zomer van 1978 stortte mijn wereld in.

Ik, de tienjarige Renaat, zie op televisie Michel Pollentier tijdens de Tour de France winnen op Alpe D'Huez. En passant verovert hij ook de gele trui. De West-Vlaming lijkt op weg om de Tour te winnen. Die avond neem ik naar goeie gewoonte mijn fiets. En zoals na elke Tourdag fiets ik van onze wijk naar de Heidelberg, het kruispunt tussen Loppem en Zedelgem. Op dat kruispunt worden de Tourkrantjes van *Het Volk* verkocht, papieren krantjes van vier pagina's die meteen na afloop van de etappe in druk gaan. Wielerverslaggevers seinden of belden hun verslag vanuit de Tour door. In België werden de stukken uitgetikt om zo spoedig mogelijk een krantje van vier bladzijden van de drukpersen te doen rollen. Het Tourkrantje, opgesmukt met de legendarische strip met de fictieve renner Thomas Pips.

De avond van Pollentiers overwinning koop ik op dat kruispunt van de Heidelberg weer zo'n krantje voor een paar franken. Maar mijn hart gaat tekeer bij het bekijken van de voorpagina: 'Groot Schandaal – Geletruidrager uit de Ronde van Frankrijk gezet.' Mijn held, een West-Vlaamse geletruidrager, wordt na een absurd verhaal over een peer gevuld met urine uit de Tour gezet.

Ik kan het niet plaatsen. Ik fiets dooreengeschud naar huis. Ver van huis ben ik niet, maar ik voel me alleen. Stilstand bij de Heidelberg lees ik in mijn eentje over het schandaal, met niemand om me te troosten. Dat maakte wel een diepe indruk op mij.

ZOMER

Het bekijken van de Ronde van Frankrijk bleef nadien elke zomer vaste prik. In de grote vakanties zat ik elke namiddag thuis voor televisie. Een van mijn kameraadjes, buurjongen Wim, bleef tevergeefs

aanbellen om te vragen of ik buiten kwam spelen. Maar: “*Ik komme kienie spelen. ’t Is koers.*” Jammer maar helaas, de rolluiken bleven dicht.

Mijn Tourdag volgde een heel ritueel. Hij begon met een vooruitblik op de Franse zender Antenne Deux. Daar werd ik opgewarmd voor de rit van de dag met archiefbeelden van de legendarische Franse verslaggever Robert Chapatte. Zodra het kon, schakelde ik over naar de BRT. Soms zapte ik tussen Frankrijk, Nederland en België en tussendoor luisterde ik altijd naar de radiostem van de iconische Jan Wauters.

Ik was niet enkel verslaafd aan de Tour, maar ook aan de Olympische Spelen, Wimbledon, voetbaltoernooien, wereldkampioenschappen atletiek... Dan gingen telkens de rolluiken dicht en mochten vriendjes uit de buurt nog tien keer komen aankloppen, ik deed de deur niet meer open. Een aantal van hen hadden ook interesse in de Tour, maar niemand ging zover als ik. Ik liep zelfs niet van de tv weg om te eten. En mijn ma maar roepen: “Aan tafel, aan tafel!” Maar nee, ik kwam niet. Dus dan zette ze na verloop van tijd een bord in de living voor mijn neus en ik bleef al etend verder kijken.

Mijn vrienden werden in die periode meegesleept door mijn enthousiasme. Ze keken allemaal naar de laatste kilometers van de koers. Na afloop gingen we de straat op. “De koers is weer gedaan! Kom, we gaan zelf koersen!” Dan speelden we de koers na in onze toen nog nieuwe wijk, ‘De Toekomst’. Toen mijn ouders daar bouwden, was ons huis een van de eersten. Ondertussen staat het allang volgebouwd.

Daar speelde onze ‘Ronde van de Toekomst’ zich af. Iemand had de groene trui, een ander de gele trui en in groep koersten we op leven en dood. We vielen regelmatig, stonden bebloed weer op en reden verder. Na het koersen voetbalden we tot twee uur ’s nachts op het grasveld om de hoek, ‘Het groene pleintje’. Toen werden kinderen nog een pak vrijer gelaten. Ik heb mijn hele jeugd niets anders gekend dan dat we de hele vakantie ’s nachts buiten voetbalden. Dat lijkt me nu redelijk ondenkbaar.

Toen we wat ouder waren, ondernamen we grote fietstochten vanuit Loppem. Via de binnenbanen reden we naar het West-Vlaamse Heuvelland, om daar de Zwarteberg, Rodeberg, Kemmelberg en Katsberg op te koersen. Een rit die toch tegen de tweehonderd kilometer aantikte. We vertrokken vroeg en kwamen ’s avonds na de slopende tocht terug thuis. Helemaal kapot.

Het was niet door mijn talent dat ik als enige niet moest afstappen op de steilste kant van de Kemmelberg. Mijn geheim was dat ik een triple – drie versnellingsbladen vooraan – had, waardoor ik kleiner kon schakelen dan de anderen. De rest moest op die plaats afstappen, maar ik kon blijven trappen door mijn kleine molentje.

Ik maakte me geen illusies. Aan mij is er geen wielertalent verloren gegaan, integendeel zelfs. Ik kon helemaal niet afzien op de fiets. En dat kan ik nog steeds niet. Lopen ging me altijd beter af. Bij de jeugdvoetbalploeg van SV Loppem toonde ik veel loopvermogen. Ik stond bekend bij de Stormvogels als ‘Alex Quarter’, toen een verdediger bij Club Brugge met veel loopvermogen. Als rechtsvoetige jeugdvoetballer speelde ik meestal als linkerflankverdediger, waar ik mijn kant van het terrein op en af dweilde.

Ook als adolescent was mijn focus tijdens de zomer gericht op het volgen van de Tour. Zelfs toen ik een paar zomers lang als jobstudent werkte in de nu verdwenen Sijseelse Stockmanshoeve, bij Damme. Nu is de hoeve het terrein van Damme Golf geworden, maar vroeger waren er allemaal visvijvers, en een klein dierenpark met allerlei vogels en andere kleine beestjes. Een schitterende omgeving voor heerlijke vakantiejobs. Ik deed de parking of onderhield de hokken van de dieren. Een zomer lang snoeide ik er ook tijdens de Tour alle struiken. Van mijn baas mocht ik wel even languit in het struikgewas liggen, om met een draagbaar radiootje naar het radioverslag van de wedstrijd te luisteren. Zo beleefde ik de Tour van 1984 met Laurent Fignon, Greg Lemond en Bernard Hinault.

Het idee om verslaggever te worden kwam steeds meer de kop opsteken. Zo maakte ik thuis ooit eens een fictieve radio-uitzending.

Ik kondigde op een cassettebandje het begin van de Golfoorlog aan. Ik zat wat met een bandopnemer te prutsen en had de tune van het VRT-radiojournaal opgenomen, waarna ik met een heel droge stem het nieuws insprak: “Het conflict tussen Saddam Hoessein en...” Mijn ma had mijn stem niet herkend, en geloofde dat de onvermijdelijke Golfoorlog al begonnen was. Ze riep me vlug bij haar. “‘t Is oorlog, Renaat!” Lachen, natuurlijk...

Ook op school kreeg mijn toekomstdroom meer en meer vorm. Van mijn laatste jaar in het Sint-Barbaracollege zijn vooral de woorden van Mia Doornaert me bijgebleven. Zij kwam spreken over het leven van een journalist. Na haar uiteenzetting mocht de klas vragen stellen. Vanaf het begin brandde er één vraag op mijn lippen. Ik stak dan ook mijn hand de lucht in. “Maar mevrouw Doornaert, er is iets wat ik graag zou weten. Hoe kan je sportjournalist worden?” vroeg ik. Ze leek het ook niet goed te weten, maar dacht een ogenblik na en gaf antwoord. “Kies een algemene universitaire richting. De rest zal de praktijk wel uitwijzen.”

En dus ging ik studeren.

STUDENT

Ik bleef in de omgeving van Sint-Barbara en zette de stap naar een gebouw een kleine kilometer verderop, de Universiteit Gent. Ik zou pers en communicatie studeren, de richting die mijn droom om sportverslaggever te worden het best benaderde. Maar het werd geen parcours zonder hindernissen. Om je diploma te halen, moest je namelijk het eerste jaar Politieke en Sociale Wetenschappen – Pol. & Soc. – doorspartelen.

In mijn eerste jaar hoger onderwijs raakte ik de pedalen wat kwijt. Ik kon niet om met de vrijheid die me na zes jaar internaat opeens te beurt viel. Zes jaar lang werd mijn agenda bepaald door de Gentse

jezuïeten. Op Sint-Barbara zat ik in een strak keurslijf, maar net dat was voor mij een comfortabele situatie.

Na die zes jaar internaat werd ik als achttienjarige volledig losgelaten in Gent. Ik had geen ervaring met het zelf moeten indelen van mijn dag, wat me kostbare tijd gekost heeft. In mijn eerste jaren ging ik zelden of nooit naar de les en was ik allesbehalve gefocust op mijn studies.

Nee, mijn interesse lag toen meer bij het snooker dan de studies. Tijdens de week was ik voortdurend aan het snookeren, in alle zalen die Gent kende en dat waren er nogal wat. Snookerhallen waren in die tijd een ware hype. Eind jaren 80 speelden vele studenten uren aan een stuk het spelletje. Dat daar nooit een Belgische wereldkampioen uitkwam, is achteraf bekeken eigenlijk verwonderlijk. Ik was lid van twee clubs, eentje in Gent en het Snooker Palace van ex-profvoetballer Luc ‘Bibi’ Hinderyckx in Brugge. Jaren aan een stuk speelde ik bij de Gentse snookerclub Kleurenblind in lokaal De Regenboog. Keer op keer speelden we kampioen. Als ik voor iets ging, dan ging ik er ook volledig voor. Mijn hoogste *break* die ik scoorde, was 93. Niet onverdienstelijk dus, maar een job in de journalistiek zou het me niet opleveren. Het gevolg was dat ik niet door mijn eerste jaar geraakte. Ik heb het nog een tweede keer geprobeerd, maar weer zonder succes. Het vak ‘logica’ was eens te meer het grootste probleem. In het middelbaar was ik al belabberd in wiskunde, scheikunde en fysica, en logica sloot perfect aan bij dat rijtje.

En zo kwam ik na die twee verloren jaren terecht in de geschiedenisrichting. Na twee jaar Pol. & Soc. had ik namelijk een vrijstelling voor enkele geschiedenisvakken. De opportunist in mij heeft toen gesproken. “Hoeveel vakken heb ik in een eerste jaar van een nieuwe richting? Twaalf. Tien, als ik kies voor geschiedenis.” Zo ben ik eerder toevallig, maar met een voorgift, in geschiedenis terechtgekomen. Het ging me best goed af, maar na het eerste jaar had ik opnieuw tweede zittijd. Het was een voetbaljaar. Ook toen was sport de rode draad in